

Slovo o autorovi původního textu.

Gogol Nikolaj Vasiljevič 1809-1852.

Ruský prozaik a dramatik, autor povídkových cyklů, satirických komedií i románového obrazu nevolnické Rusi. Světoznámý dramatik, jehož hry neopouštějí ani dnes světová i naše jeviště. Je známá jeho věta-zlobí se na zrcadlo, kdo má křivou hubu.

Co je to monodrama.

Dramatický žánr s jedinou jednající osobou, byl běžný v řeckém divadle před Aischylem, zvláště se pak rozvinul v 18. Století. Ale i moderní dramatici s tímto žánrem pracovali a pracují.

Projekt se uskutečňuje za finanční podpory
Středočeského kraje
a Obce Libice nad Cidlinou

© 2013 Divadelní spolek Vojan Libice nad Cidlinou

Texty a návrh první stránky Jiří Hlávka

Internet:
e-mail:

www.vojanlibice.cz
dsvojan@gmail.com

N.V.Gogol

BLÁZNOVY

ZÁPISKY

Podle původního textu upravil

a sestavil Jiří Hlávka

Divadelní spolek Vojan Libice n. C.

Na základě původního textu sestavil
a upravil Jiří Hlávka, který hraje
jedinou postavu hry- úředníčka

Aksentije Ivánoviče Popriščina.

Monodrama má dvě části:

1.část – doma

2.část – v ústavu

Představení se hraje bez přestávky.

Světla: František Svoboda

Zvuk : Jaromír Rezek

www.vojanlibice.cz

Slovo o hře:

Je to již téměř padesát let, kdy jsem
na jevišti jednoho malého divadla,
kde jsem byl členem amatérského
souboru viděl Jana Přeučila hrát tyto
Bláznovy zápisky. Nevím jaký
používal text či překlad, byl jsem
tímto představením tak nadšený, že
jsem si řekl, že jednou-někdy, až na
to –budu mít – tak si Zápisky musím
zkusit. Poprvé jsem to udělal v roce
1987, a od té doby se mi toto
monodrama stále vrací. V žádném
případě bych se nechtěl srovnávat
s původním skvělým interpretem, ale
snad mně přijmete i tak. Příběh
malého úředníčka, ořezávače per
pro ministra je sondou do dušičky
člověka, který trpí. Trpí svou malostí,
trpí svou touhou být NĚKDO. Gogol
ale nepíše žádný děj. Je na herecké
obrazotvornosti, která je hnací silou

hry, aby zobrazila složitost
duševního zmatku, v němž se hrdina
Bláznových zápisků ocitá, On nemá
kam utéci ze zmatků své existence a
pohledů do vlastní duše. Ale tím, že
ve svých zmatečných myšlenkách
upouští od realistických cílů, zbavuje
se sám rozumu v souboji touhy a
pocitů nemožnosti změnit svou
situaci. A tak tento vnitřní souboj
končí u Popriščina v sebezničení
vlastního myšlení. Nedokáže si
odpovědět, jen o to zoufale prosí. A
právě ta nesmírná touha hlavního
hrdiny nějak navázat spojení
s někým, kdo zachrání jeho duši
předurčuje tento text k jevištnímu
provedení.

A promiňte mi, že jsem to také
zkusil, bylo to velmi lákavé, ale
vůbec to nebylo lehké.

JH